

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18.03.1966, sp. zn. 4 Cz 14/66, ECLI:CZ:NS:1966:4.CZ.14.1966.1

Číslo: 52/1966

Právní věta: Rozsudok zamietajúci žalobu o plnenie z toho dôvodu, že nenastala zročnosť požadovanej pohľadávky, nie je prekážkou veci právoplatne rozsúdenej pre žalobu o to isté plnenie, podanú po tom, keď bola splnená podmienka, od ktorej závisela zročnosť požadovanej pohľadávky.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 18.03.1966

Spisová značka: 4 Cz 14/66

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 159 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 52/1966 sb. rozh.

Rozsudok zamietajúci žalobu o plnenie z toho dôvodu, že nenastala zročnosť požadovanej pohľadávky, nie je prekážkou veci právoplatne rozsúdenej pre žalobu o to isté plnenie, podanú po tom, keď bola splnená podmienka, od ktorej závisela zročnosť požadovanej pohľadávky.

(Rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 18. 3. 1966, [4 Cz 14/66](#).)

Žalobkyňa navrhla, aby žalovaný bol zaviazaný zaplatiť jej sumu 283 Kčs, pozostávajúcu z položky Kčs 53,- ako kominárskych poplatkov, z položky 80,- Kčs ako smetiarskych poplatkov a z položky Kčs 150,- ako úhrady za spotrebu vody za roky 1961 - 1963.

Okresný súd v Trnave uznesením konanie zastavil. Poukázal na § 104 odst. 1 o. s. p. a konštatoval, že ide o vec rozsúdenú, pretože o uplatnených nárokoch žalobkyne, pokiaľ ide o rok 1963 bolo rozhodnuté v konaní, vedenom pod zn. 7 C 151/63 a pokiaľ ide o roky 1961 a 1962, v konaní vedenom pod zn. 7 C 1/63.

Proti tomuto uzneseniu odvolala sa žalobkyňa a žiadala, aby bolo zrušené a aby okresný súd bol upravený ďalej vo veci konať. Odvolanie odôvodňovala tým, že v spore vedenom pod sp. zn. 7 C 151/63 bola síce jej žaloba o úhradu kominárskeho poplatku a poplatku za vodu zamietnutá, avšak

iba z dôvodu predčasnosti, pretože neurobila vyúčtovanie týchto poplatkov a že jej bolo dané poučenie, že tieto nároky môže uplatniť novou žalobou. Poukazovala ďalej na to, že v spore 7 C 151/63 požadovala kominárske poplatky zročné do podania žaloby, kým v novom spore požaduje poplatky aj za ďalší čas.

Krajský súd v Bratislave uznesením napadnuté rozhodnutie ako správne potvrdil. Pokiaľ ide o poučenie dané žalobkyni v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 151/63 konštatoval krajský súd, že toto poučenie je nesprávne, poukázal však na to, že ide o právoplatné rozhodnutie, ktoré bráni novému konaniu o tej istej veci.

Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti, podanej predsedom Najvyššieho súdu, že rozsudkami obidvoch súdov bol porušený zákon a tieto rozhodnutia zrušil.

Z odôvodnenia:

V konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 151/63 bola podaná žaloba pôvodne len na úhradu nájomného. Dňa 27. decembra 1963 žalobkyňa túto žalobu rozšírila o smetiarsky poplatok za roky 1962 - 1963, o kominársky poplatok za rok 1963 a o poplatok za odber vody do 12. augusta 1963. Smetiarsky poplatok súd žalobkyni čiastočne priznal, uplatnený nárok na úhradu kominárskeho poplatku a poplatku za vodu však súd zamietol s tým odôvodnením, že výška týchto poplatkov je sporná, pričom doporučil žalobkyni, aby tieto svoje nároky uplatnila znovu po ich správnom výpočte.

Z uvedeného je zrejmé, že poplatok za spotrebu vody spadajúci do obdobia po 12. auguste 1963 nebol v žiadnom z predošlých konaní uplatnený, nebolo tedy o ňom ani rozhodnuté. Keď tedy žalobkyňa v návrhu podanom 20. 10. 1964 požadovala úhradu za odber vody v rokoch 1961 až 1963 a opierala tento nárok o faktúry vystavované za obdobie od augusta 1961 do februára 1964, nebolo možné zastaviť konanie o celom tomto nároku z dôvodov, že ide o vec rozsúdenú. O nároku spadajúcom do obdobia po 12. auguste 1963 bolo treba v každom prípade konať a rozhodnúť. Keď tak okresný súd neurobil a keď v tejto časti krajský súd jeho uznesenie potvrdil, došlo k porušeniu zákona v ustanoveniach § 2, § 5, § 6, § 159 odst. 3 o. s. p.

Za správne treba považovať rozhodnutie, ktorým bolo zastavené konanie, pokiaľ išlo o rozhodovanie o nárokoch, ktoré boli už uplatnené v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 151/63. V tomto konaní totiž súd právoplatne priznal žalobkyni nárok na úhradu 40 Kčs smetiarskeho poplatku (za obdobie bližšie neurčené), na úhradu 37,80 Kčs z titulu kominárskeho poplatku (za obdobie 1961 a 1962) a na úhradu poplatku za vodu v sume 40,16 Kčs (do 30. augusta 1962). Novému rozhodnutiu o týchto nárokoch teda bráni prekážka veci rozsúdenej.

Pokiaľ však ide o tie nároky, ktoré boli v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 151/63 zamietnuté iba preto, že žalobkyňa neurobila a nepredložila ich vyúčtovanie, nemožno považovať za správne stanovisko, že novému prejednávaniu veci bráni prekážka veci právoplatne rozsúdenej. Rozhodnutie v zamietajúcej časti je totiž treba podľa jeho obsahu považovať za zamietnutie pre predčasnosť. Rozsudok zamietajúci žalobu o plnenie pre predčasnosť potom nie je prekážkou rei iudicatae pre žalobu o to isté plnenie podanú po tom, keď bola splnená podmienka, od ktorej závisela zročnosť požadovanej pohľadávky.

So zreteľom na tento jediný možný výklad ustanovenia § 159 odst. 3 o. s. p. nemožno konanie o nároku na plnenie opretom o novú skutočnosť, ktorá neexistovala v čase pôvodného rozhodovania, zastaviť, ale treba o veci konať a o nej rozhodnúť. Keď tak súd neurobil, porušil týmto svojím rozhodnutím už citované ustanovenia o. s. p. vo vzťahu k § 168 o. z., resp. k § 393 o. z. z r. 1950.